

[O. Kier.]

Vedrørende Spørgsmaalene om Ministeriets Kompetence til at fastsætte Bestemmelser for at opnaa ensartet Udbygning, Afmærkning og lignende er der sikkert ingen, der har noget herimod. Vore Veje kan nu engang ikke bygges ud efter samme Lineal. Baade Trafik, Bund og Mulighederne for at skaffe anvendelige Materialer er højest uensartede, men det vil sikkert ikke være vanskeligt at komme til Enighed herom, og jeg kunde tænke mig, at man for Hovedvejenes Vedkommende vil gaa meget vidt. Spørgsmaalet, om Ministeren med Vejnævnets Tilslutning skal have Ret til at paabyde Gennemførelse af en Vej, vil formodentlig heller ikke blive afgørende, men da Nødvendigheden af Gennemførelsen af en saadan Bestemmelse saa ofte har været fremført, vil jeg gerne have Lov at bemærke, at jeg i hvert Fald ikke tror, at denne Passus nogen Sinde har været savnet i Praksis. Et nødvendigt Vejanlæg kommer naturligvis igennem, naar Midlerne kan skaffes, og Spørgsmaalet er vel til syvende og sidst, om Nødvendigheden eller Ikke-Nødvendigheden af et Vejanlæg ikke bedst afgøres ude i Landet af de Instanser, der kender Forholdene; og saa hertil dette: at vedtages Lovforslaget om Ændring af Motorafgiftsloven m. v. som foreslaaet, saa kan man være helt sikker paa, at intet betydeligt Vejarbejde for Fremtiden udføres uden Vejfondstilskud, og i saa Tilfælde er det Ministeren, der bestemmer Betingelserne for Arbejdets Udførelse — og hvad det betyder af Magt, behøver jeg ikke at sige i denne Forsamling.

Ministeren for offentlige Arbejder kan efter Lovforslaget paalægge Kommunerne at anlægge eller ombygge Viadukter til Krydsninger mellem Jernbaner og Veje. For Hovedvejenes Vedkommende vil jeg i Almindelighed finde det rigtigt, at de anbringes under Hovedvejsanlæg, men jeg vil videre gøre opmærksom paa, at det for Jernbanernes Vedkommende er et gammelt Stridsspørgsmaal, som nær for 13 Aar siden havde ført til et Sagsanlæg og en Retsafgørelse — det drejede sig, saa vidt jeg erindrer, om en Viadukt ved Slagelse ved Skæring af Hovedvej Nr. 1 —, og denne Retsafgørelse blev kun undgaaet ved, at Lov af 1. Februar 1930 gennemførtes, og der blev stillet Penge helt og fuldt til Disposition for disse Forhold. Nu foreslaas der ganske vist store Tilskud til disse Arbejder, nemlig 85 og 95 pCt. Ikke desto mindre vil jeg som det ærede Medlem Hr. Peder Clausager finde, at det er meget

betænkeligt at gaa til at lægge Pligten helt over paa Kommunerne.

§ 19 fastsætter Grundregler for Udfærdigelse af Vejvedtægter, hvorved Grundsatningerne i Lov af 14. December 1857 om Gader og Veje m. v. i København med senere Ændringer og Tilføjelser gøres anvendelige i Købstadkommuner, Frederiksberg Kommune og Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Samtidig ophæves Lov Nr. 90 af 23. Marts 1932, hvorefter Vedtægterne i de bymæssige Bebyggelser er udformet.

Det kunde ønskes, forekommer det mig, at Grundreglerne for disse Vejvedtægter blev optrukket klart her i Loven, naar vi nu skal til at samle Bestemmelserne, herunder Grundbestemmelserne om Optagelse og Nedlæggelse af Veje, og herunder kommer, forekommer det mig ogsaa, Bestemmelser om Optagelse af Forbindelsesveje til Jernbanestationer og Færgesteder, som er foreslaaet særskilt optaget i § 9. Det er jo i øvrigt i det hele taget et Spørgsmaal, om Vejvedtægterne ikke skulde søges anvendt i større Udstrækning end tidligere, hvor de stort set vel kun havde faaet Indpas i Oplandskommuner og i de allerstørste Bebyggelser. Det er muligt, at Byplanloven her vil vise sig tilstrækkelig, men jeg eftersøger ogsaa her en nærmere Uddybning af den Ret, som i § 22 tillægges Vejbestyrelserne, til at paalægge Indskrænkninger i Ejendomsretten til eventuelle fremtidige Vej- eller Gadeanlæg. Jeg synes, Bestemmelsen er rigtig, men den maa udbydes, saaledes at Vejstyrelsen kan midlertidigt paalægge Indskrænkning og saa efter en fastsat Tid og efter fastlagt Plan endeligt bestemme vedrørende dens Opretholdelse eller ej.

Ekspropriationsbestemmelserne og Taksationsbestemmelserne er en afgjort Forbedring fra de eksisterende Forhold og maa hilses med Glæde. Det er jo Hensigten indtil videre at fortsætte med Taksationen efter de gældende Regler, hvor disse er fastsat ved Vedtægter. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil være ønskeligt at opretholde den i Henhold til saadanne Vedtægter fastsatte Taksationskommission inden for de vedkommende Omraader, men det forekommer mig at være ønskeligt, hvad jeg ogsaa gaar ud fra, at man tilsigter, at indføre ogsaa den almindelige Appelinstant, hvis Indførelse sikkert vil skabe Ro i ellers urolige Sind.

I § 28 er optaget en Bestemmelse om faagadeløse Veje. Denne Bestemmelse maa ogsaa hilses med Glæde, men maa igen